

Trygghet i Guds närvaro Finding safety in God's presence

Kristen Vetenskaps Härold, 10.2011

Jag är en pensionerad svensk lots och sjökaptän. När jag år 1990 avslutat min karriär som lots på svenska ostkusten, blev jag tillfrågad om jag ville ta befälet över ett fartyg från Göteborg till Darwin i Australien. Eftersom det var länge sedan jag 'seglat' på de större vattnen, frågade jag en vän, en erfaren kaptän, om han ville mönstra ombord som befälhavare. Han accepterade, och vi beslöt att jag skulle mönstra som överstyrman.

Vi tog in full last, 1600 ton ammoniumnitrat i Bremerhafen, Tyskland, avsett för gruvnäringen i norra Australien. Vi avgick i mitten av januari, en period med mycket stormar, och mötte stark sydostlig vind i Nordsjön. Vi hade en grävmaskin som däckslast, och denna stora, tunga maskin började röra på sig i den starka vinden och vågorna.

Jag var på vakt före midnatt när vi passerade Greenwich, ca 24 timmar innan vi skulle runda Ushant fyr i nordvästra hörnet av Frankrike och sätta kurs ut i Biscayabukten. Vinden hade ökat till 60-65 knop d.v.s. 30-35 m/sek. Jag började känna oro för fartyget och dess besättning. Vi kunde höra på nyhetssändningar att ett stort containerfartyg hade förlorat containrar från sin däckslast. Franska fiskebåtar hade kapsejsat och stora träd hade blåst omkull och skadat bl.a. en skola i sydvästra England.

Jag bad för ledning som jag lärt mig sedan jag börjat studera Kristen Vetenskap 15 år tidigare. Plötsligt kom orden till mig från en välkänd svensk psalm av Lina Sandell Berg, som också har skrivit de ursprungliga svenska orden till psalm 204 i Kristen Vetenskaps hymnbok. Titeln på psalmen som jag tänkte på är "Blott en dag ett ögonblick i sänder" och orden som kom var: "Allt ju vilar i min Faders händer, skulle jag, som barn väl ängslas då?" Jag tycker om melodin också och melodin kom tillsammans med orden. Jag upplevde en stark medvetenhet av och förtröstan till Guds närvaro. Genast kom konstruktiva ideer om vad som borde göras praktiskt i det här skedet.

När kaptänen kom upp till kommandobryggan för att avlösa mig strax före midnatt, berättade jag för honom om det svar jag fått genom bön. Jag föreslog att vi skulle be kustbevakningen om tillstånd att gå in i Gulf de Saint Malo, där Kanalöarna Jersey och Guernsey är belägna. Där kunde vi ankra, svetsa fast grävmaskinen till däcksluckan och undersöka ett läckage som vi upptäckt i förpiken. Kaptänen var tveksam på grund av två saker. Dels råder starka tidvattenströmmar och vattnet är grunt i Gulfen, och vi hade inga detaljerade sjökort för att med säkerhet kunna navigera i området. För det andra tvivlade han på att vi skulle få tillträde p.g.a. explosiv last.

Under nästa dag fortsatte jag att be och kände mig trygg och tillitsfull p.g.a. det svar jag fått på min bön. Vi beslöt oss för att fortsätta resan i skydd av Bretagnes norra kust, noggrant bevakande väderleksutsikterna. Vid midnatt fick vi Ushant fyr 90 grader om babord. Vi

Läs en svensk översättning, på <http://www.kristenvetenskapsharold.com>

© 2011 The Christian Science Publishing Society (CSPS)
Upp till 100 kopior av den här artikeln får tryckas och distribueras mot ersättning för tryckkostnaderna. Artikeln får inte sändas vidare via e-post eller läggas ut på en webbsida. Du kan istället sända eller lägga ut en länk till artikeln på CSPS:s webbsida. Om du vill ha tillåtelse att trycka artikeln i en annan tidskrift, sänd en förfrågan via e-post till copyright@cspcs.com, med ämnet "Copyright Request" på engelska.

ändrade kursen sydvart och styrde nu mot Cape Finisterre, en fyr på spanska nordväst kusten. Vi hade tajtat surringarna kring grävmaskinen och fartyget klarade sjön väl i den hårda motsjön och vinden.

Jag blev avlöst av kaptenen och gick ner till min hytt för att vila några timmar innan mitt nästa pass kl. 06.00.

En timme senare kom kaptenen ner till mig för att diskutera vår situation. Fartyget drev närmare mot kusten och tycktes bli tyngre i förskeppet. Till vår stora överraskning hade han upptäckt det enda sjökortet ombord över franska kusten, ett specialkort över Bay de Doarnene, den sista platsen där vi kunde finna skydd för vind och sjö. Det tycktes som ett underverk. I området är den franska marinbasen Brest belägen. Kaptenen föreslog att vi skulle begära tillstånd att gå in i lä, ankra och utföra nödiga reparationer.

Marinbasen gav oss tillstånd att gå in och vi lade oss till ankars under två dagar. Efter att ha utfört de nödvändiga åtgärderna lämnade vi vårt skyddade läge med ett säkrare fartyg och lättade hjärtan.

Den här erfarenheten skapade en känsla av samhörighet bland besättningsmedlemmarna som blev kvar hos oss och gav oss en känsla av beskydd, glädje och tacksamhet under resten av resan, som fullföljdes med framgång.

*Nils-Ivar Lindqvist
Stockholm*